

KLEMEN TERAN

HERBARIJ

april, mali traven 2001

KAZALO	2
<i>Moj ljubezenski herbarij</i>	5
<i>Rudnik</i>	6
<i>Brezdelje</i>	7
<i>Klic v sili</i>	8
<i>Znanje</i>	9
<i>?</i>	9
<i>Mir</i>	9
<i>Recept</i>	10
<i>Trisrc</i>	10
<i>Konstanta</i>	10
<i>Gledal, poslušal, vonjal, okušal</i>	11
<i>Laž in ljubosumje</i>	12
<i>Brez oklevanja naprej</i>	12
<i>Svit</i>	13
<i>Kdo sem, kaj sem</i>	14
<i>Še enkrat</i>	14
<i>Vsi enaki...</i>	14
<i>Greh</i>	15
<i>Košnja</i>	15
<i>Bil sem tam in bil sem bog</i>	16
<i>Ksantipa</i>	16
<i>Razor</i>	17
<i>Poleg mene</i>	17
<i>O ugasli sveči</i>	18
<i>Princeska na zrnu popra</i>	18
<i>Nezvesta</i>	19
<i>Dilema po slovesu</i>	20
<i>Akt</i>	20
<i>Mrčes norosti</i>	21
<i>Bel snop kavarniških luči</i>	21
<i>Najin dež</i>	22
<i>Pšata</i>	22
<i>Amaro 18</i>	23
<i>Suša</i>	24
<i>Zorica – kot pesmica brez prave rime</i>	24
<i>Kuzuc</i>	25

<i>Imam</i>	25
<i>Ne znam reči ne</i>	26
<i>Nočem, da takega me vidiš</i>	26
<i>Čuvaji mojega srca</i>	27
<i>Invalid</i>	27
<i>Živalsko kraljestvo</i>	27
<i>Lóto</i>	28
<i>Preizkus</i>	28
<i>Ujetnik svobode</i>	29
<i>Dobra plat medalje</i>	30
<i>Moja definicija ljubezni</i>	30
<i>Prišel je čas</i>	31
<i>Zdaj so tisti "dobri, stari časi"</i>	31
<i>Dobri, stari časi</i>	32
<i>Moja sladka jablana, ki postaja najina sladka jablana</i>	32
<i>Kupi mi avto</i>	33
<i>Etika</i>	33
<i>Z nasmehom</i>	33
<i>Ti moraš biti srečna</i>	34
<i>82.500 gramov</i>	35
<i>Za vse je poskrbljeno, zase poskrbi sam</i>	35
<i>Ožigosan</i>	36
<i>Optimist</i>	36
<i>Poslušaj, Življenje</i>	37
<i>Copata</i>	38
<i>Voščilo (predelava)</i>	40
<i>Provokator</i>	41
<i>Svetilnik</i>	42
<i>Skrivnost lizunskega nasmeha</i>	42
<i>Ledena plošča</i>	43
<i>Boj spermijev</i>	44
<i>Za konec</i>	45

teran@s5.net

V moj ljubezenski herbarij sem vse stisnil.
Cvetke moje...
Iz dneva v dan ste lepše.

Rudnik

Ideje so kot diamanti v rudniku.
Bleščeči, vendar zakopani.
Brez vrednosti so, tam v temi.
Kadar pa človek jih najde,
obenem rodi jih in rani.

Jaz sem rudar in moj um je moj kramp.
Srce mi je luč in ti mu olja prilivaš.
Lahko je garati, ker tega ne skrivaš.

Ko v neskončni praznini utvar
si glavo razbija slabič,
uživam ob dimu cigar
in vem,
da ga, ki sanja denar,
sčasoma vzame hudič.

Potem, ko začutim preprih,
kot da je sapa navdiha zavela,
takrat se odpravim v rudnik,
vedoč, spet je čas,
da lotim se dela.

Brezdelje

Med pripravami na jutranje bujenje
si mi spet mešala štrene.
Zaprto med štiri stene.
Brezdelje je hazard najvišje stopnje.
Pričakovanje, da uzrem te spet,
življenje mi rešuje,
trenutno zanj se zdi, da povsem miruje.

Prostornina mojega srca se ves čas spreminja,
a je zate v njem preveč prostora.
Tam si ti svetinja.
Brezdelje je hazard najvišje stopnje.
Moram popraviti te komunikacijske motnje.

Ne bom se še vdal,
poraza ne bom priznal.
Brezdelje pregnal bom tako,
da začel počasi in leno
kopat' bom luknjo v steno.

In ko jo prebijem
in tam tvoj obraz star ugledam.
Vseeno mi bo, če bo zguban in zmeden,
da le na njem bo še tisti nasmešek.
Zavoljo tega sem bil vate zagledan.

Klic v sili

Slava ti sícer zviša glas,
a prebarva ti kri.
Denar te sicer približa ljudem,
a oddalji te od človeka.
Sicer se zdiš pametnejši pijan,
a kaj, ko jetra nimajo pravice veta.
Droga je čoln na vodi - gumenjak.
Ali sem v njem?

Kandidiral sem za župana občine 'Veliki Vsezna',
pa ne vem, kdo sem.

Narava mi bo izkopala grob,
kot me je iz njega tudi vzela.

Sícer si me poslušala,
a kaj, ko nisi slišala.

Razbil sem se ob skale tvoje ostre iskrenosti.
Potonil sem v tvoj ocean zvestobe,
ki ga valovi moj monsun zaupanja.
Potonil sem, da bi se utopil.
Vzemi ljubezen in me zlepi spet v celoto.
Sicer se boš zadušila s kupom razbitih sícerjev.

Znanje

Védenje je najbolj seksi stvar na svetu.

Znati.

Vedeti.

Nič lažjega!

Če znaš.

?

Moraš nehati kaznovati svoje telo za šibkosti svoje duše,
ker bo sicer ladja brez pristana,
v neskončno morje odposlana.

Mir

Nihče bi ne smel biti osamljen

kakor Vaša Visokost.

Na svetu vsem gostitelj,

nikdó pa Vam ni gòst.

Miru na svetu ni.

Le premirje,

ki ga nekdo krši.

Recept

Ko boš hotel spremeniti svet,
pri sebi začni.
In se spreminjaj
do konca svojih dni.

Trisrc

Še preden ta noč gre v pokoj,
ta noč, ki ni kot premanturška,
in jutro ukrade mi sanje
(sam vem, da bi mnogo dal zanje),
začaraj me v njih zopet, Urška.

Konstanta

Edina stalnica
v vsemirju
je sprememba.

Pa vendar spet
vse je isto.

Spet je svet.

Spet ta svet.

Gledal, poslušal, vonjal, okušal

Gledal sem, kaj je obljubljala lučka v tvojih očeh,
pa videl nisem, kaj je pravil tvoj mikro nasmeh.

Poslušal sem, kaj govorila si o zvezdah z neba,
a slišal nisem, kar želel sem – tvojega srca.

Božanske vonjal sem dišave, a jih nisem spoznal,
pozabil pa na tiste prave in ni mi žal.

Okušal tvoje sem valove, slane in peneče,
ko prali meni so zidove, rane te skeleče.

Rad bi pobiral češnje
izpod tvoje sladke jablane,
čistil jih s poljubi in jih v sokove stiskal.
O, to bi delal še in še.

Gledal, poslušal;
bi te do konca vsega.

Te vonjal, okušal;
do večera sveta.

Čutil, spoznaval;
vsak delček vsega.

Te ljubil, zabaval;
kar je tvojega.

Laž in ljubosumje

Vsakič, ko me spet opaziš,
vidiš istega fanta,
takrat v tvojem,
ne v mojem srcu
odpre se stara šanta.

Jaaaaaaaaa, jaaaaaaaaa!
V tvojem ne, v mojem srcu
odpre se stara šanta.

Brez oklevanja naprej

Nikdár ne prideš do srca,
če z nožem pot si utiraš tja.
Ljubezen kolektivno stavka?
Dokaži ji,
da sploh dobra ni igralka.
Ne razmišljaj,
ko nastavljaš drugo lice
in bodi kakršen pač si,
vse ostalo pa bo stvar resnice.

Nasmešek na usta in juhu v grlo,
bo sonce močnejše,
a manj te bo cvrlo.

Svit

Tu sem in tu moram biti.
Tam si in se ne poskušaš skriti.
Vtkana v čipke moje biti.

Ko treba bo - vem, treba bo,
bom podrl mojstrovino.
Čeprav se nočem jih znebiti,
tvojih svilenih niti,
to moral bom storiti.

Da greš svojo pot,
me s tem ubraniš pred tujino,
mrzlo vsem sivino,
te moral bom pustiti.

Če v žaru tvoje ni ljubezni,
čemu lastiti jo, svojo imovino?

Mogoče pa zato,
da zadnjih upanje ne umre.

Da moje zribano meso
še naprej starí.
Morda...

...pa smisel mojega življenja,
deklica,
si ti?

Vem, še sam si tega ne verjamem.
Smysel je nekje drugje.
A ljubezen - vsi svetovni,
če danes ne, pa jutri,
bomo nje možjé.

Kdo sem, kaj sem

Moje telo je stanovanje,
ki ga ima v najemu moja duša,
dokler ne vrne ga Naravi,
preden na pot v Vesolje se odpravi.

Kdo sem, kaj sem?

Jaz sem hišnik tega stanovanja
in fukač te dolgonoge duše.

Še enkrat

Vse še enkrat bo,
le nas nikoli.
To nam je skupno.
Ponovno nas ne zna nihče izumit'.
Čeprav poskušajo obupno.

Vsi enaki...

Razlike združujejo ljudi,
kot dva posameznika množica edini.
Enakost je otrok razlik,
zato smo si podobni,
si enakovredni,
vsi istega razmerja graje in odlik,
ker družijo različni nas načini
odziva na enak človeški pik.

Greh

O tem ponoči sanjam.
O tem čez dan razmišljam,
svoji osebnosti se klanjam.

Ni greh,
ker te ne upam poklicáti,
greh je, ker te ne!

In ni greh,
če se ne moreš zaljubiti,
greh je,
če nikdar niti ne poskusiš
koga vzljubiti.

Košnja

Tole jutro,
spet mačkovo jutro,
se je vnel srdit boj za prevlado nad vekami.

Kako je dobro!
Kositi travo z nekom, ki je ne kadi,
pa mu vseeno ta ne smrdi.
Z nekom, na katerega bom vedno lahko računal.
In obratno.
Biti uporaben!
Biti nekomu potreben!
Noro.

Bil sem tam in bil sem bog

Ko se ozrem nazaj,
me včasih zanese v Prešernov gaj.
Tam sediva jaz in ti.

Mosta več ne popravljajo
in Prešeren spet gleda drugam.
Midva pa kar sediva tam.

In čas mineva,
v neskončnost gre.
Greva še en krog??
Greva še en krog!!
Zato, ker si verjela vame...

...sem živ.
Precej realen.
Postavljam nove cilje.
In sem le sebi Bog.

Ksantipa

Na svetu ni zame rumene kobile.
Sókrate svoje so vse že dobile.
Na svetu je ni, ki na silo me vzame.

Le deklica moja nekje čaka name.

Razor

Mladost ni več tisto,
kar je včasih bila.

Vsak dan bolj siví.

In prihaja plug,
da nas v razor vse zvrsti.
Vetra pa ni in ni.

Jeseni, ki nas čaka,
Kmet posveča vso pozornost.
Da iz gomoljev naših hib
bomo spomladno seme
drugih,
pa vendar istih vzgib.

Poleg mene

Poleg mene boš ležala v snegu.
In Sonce bo.
In mu bova fakiče kazala.

Poleg mene boš ležala v zemlji.
In Sonce bo.
Ne!
Sonce, k sreči, ni prav nič zamerljiv planet,
čeprav mogočnejši neskončno
kot najin mali svet.

O ugasli sveči

...in nedolgo tega je gorela.
Močno in svetlo.
Njen plamen okolico je grel
in razbijal nemo temò.

Vžigalice so mokre,
vžigalniki so brez kremenà.

In nedolgo tega je gorela.
Prvič in edinkrat.
Zadnjič in edinkrat.
Je pa vsaj gorela.

Glej, počasi se sušijo vžigalice.

Princeska na zrnju popra

Nisem te vreden!

Nihče te ni vreden!
Zato boš ostala sama.

Nezvesta

Ni imel več petnajst let,
ne ona mnogo manj,
da ne bi smela skupaj sedet',
v požénske hiše zret',
ko bil je vaški sm'n.
Nasmêjan on na usta vsa,
a ona gledajoča ga.

Čemú ne bil bi,
saj je mlad, zaljubljen bil tedaj?
Čemú ne bil bi?
V njej cvetel je maj.
To bil bi raj, če le dekle njegovo
bi že bila vsaj.

Včasih na sprehodu – redno, vsak večer je hodu,
znanec kak ga je vprašal,
čemu taka muja,
češ, da če se tako hiti,
pa že mora biti nuja.

Pa kaj bo nuja,
bila je bebcu ihta tuja,
če le ni čakati šel za cesto,
prepričan, da je spet ne bo,
sumničav,
njo – nezvesto.

Ker, ko nezvesta mu je že bila,
bukvice je pisal svoje,
jo v njih posipal z zlatim prahom;
zato so vpraševali,
kako lahko otožno poje.

Pa ni otožno pel –
edino tak je on znal bit'.
Mar mu je vedel kdo povedati',
da mu je nezvesta
usojena postati' nevesta?

Dilema po slovesu

Komu?

Njegovim spretno izraženim čustvom,
na trenutke dolgočasnem in povprečnem obrazu,
svetlim, skoraj umitim zobem?
Naj zaupam fantu, ki se je zlagal že pri imenu?

Ali njej, o kateri sem slišal vse?

Da je lepa – nedvomno!

Da je pametna – ?mogoče.

Da posluša Led Zeppeline – laže!!

Naj zaupam dekletu, ki me ne vpraša za ime?

Komu?

Spil bom in odšel drugam.

Akt

O čem si sanjal, Edi?

Kaj je bilo tako hudó?

Zakaj si hotel iti ne da bi vzel slovo?

Bil si kot vulkan, ki bruha in ki ni mu mar.

Zdaj si le ugaslo žrelo.

Si mar res preveč že star?

Zdaj si akt.

Brez duše, brez solzá.

Poziraš jim, ki ne poznajo sna.

Kje je zdaj upornik,

ki je lomil deklicam srcá?

Želim...

...da pesem, ki jo poješ vetru,
bi spet dobila ritem.

Mrčes norosti

Veš, da ta mrčes je vez mladosti?
To ni najin zadnji ples.
Jaz padem dol.
Na fleh si tudi ti.
Oba brez energije.
V nama pa mrčes živi.

Najlepše ure še lepšajo se z leti.
Sva kot dve teleti.
Mrčes naju ne moti.
Na preostali poti
še več gre lepega naproti.

Bel snop kavarniških luči

Pot se zanj konča,
kjer cesta jutranjikom se začne –
v belem snopu kavarniških luči.
In niti mravlja, mrtva najdena v pragozdu njegovih prsnih dlak,
in niti vojak, kovinska spaka,
mu ljubeče in bolestne misli nanjo ne spodi.

A popotnik si želi naprej.
Ne v svet, med njemu neznane ljudi,
ki ga ne zadenjajo, kjer najbolj boli.

Strast, želja, že kar sla,
da začeto dokonča.

In kam, glej kam ga čas je dal.
V parku pred kavarno spi.
V upanju, da ga zbudi bel snop kavarniških luči.

Najin dež

Modrina neba ne šteje, ko gledam te v oči.
Razgibavam svoje veje, ko sanjam, da sem smreka.

Če solze z mojega očesa
spral bo najin dež,
bo to dež slovesa?

Ne izpira barv zemlje.
Ne izbiram knjige – to ni pravljica.
Če sonca ni in ne dežja,
kako nastane mavrica?

Sonce strasti in dež sramu.
Mavrica – čemú?

Pšata

Kajak, poln čustev, obarvan z barvami strasti,
poslan z želenjem in hotenjem,
brez mene je naprej odplul.

Predivja je bila za mene.
Na karti je bilo preveč čeri.
Opreme prave nisem imel.
So to le izgovori?

Pošlji mi spet kajak.
Daj izvirni novo moč.
Naj naužijem se svobode.
Zdaj si upam.
Ne kot nekoč.

Amaro 18

Kakšen naj bom, če ne vesel,
ko vas vidim vse nasmejáne,
po čudnih stezah skupaj zbrane,
čeprav vedoč, da ko bo dan,
bo vsak odšel na svojo stran?

Včasih bi bil gluhi in slepi.
Zato, da bi me manj bolele
opazke, sicer nehote izzveneje.
In kakšen 'Sit sem te' pogled
zaromal bi v 'Nevidenih pogledov Svet'.

Čeprav sem Nagasaki,
ki v miru rad živi,
in vi ste medcelinski bombnik,
ki nasproti mi leti,
srečen sem, kadar ste srečni vi.

In ko sem stara Kreta,
ki v morju alkohola spi,
in vi ognjena Thera,
ki v srcu bruha mi,
srečen sem, kadar ste srečni vi.

Kot v morju Atlantida spi,
tako v meni vsak od vas živi.
Prijatelji.

Suša

V deželi suša, čeprav je maj.
Iščoč si prvo pravo cvetko.
Kje, kako in kdaj?
Le ljubezenski herbarij mi ostaja.
Za kolčas še?
Za vekomaj?!

Pa vendar...
Ne bom pustil potrebi
pasti na rodna tla,
da uniči sadike
mojega vérovanja.

Verjamem, da je vredno
čákati na njo,
ki z mano bo za vedno
in z mano bo zato,
ker spoštoval jo bom in cenil,
dan sleherni ji pravil to.

Zorica – kot pesmica brez prave rime

Zdi se...

...kot, da si vtkana v čipke moje biti.
Všeč mi je, ker tega ne poskušaš skriti.
Obožujem tvoje svilene niti.
In tvoj odnos do iskrenosti,
samospoštovanja in ljubezni.
Do zvestobe in zaupanja.

...kot, da si vtkana v čipke moje biti.

KUZUC

Podrimo ga.
Gnil je in nam ne bo več služil.
Počitku prepustimo,
a v prsih vedno ga nosimo.

Imam

Živim med drugim tudi zato,
da dajem tisto,
kar v letih pač že nalovim.
In nočem hvale,
ker vest imam čisto.
Ko dam,
takrat šele zares dobim.

Preveri se - kaj si sploh želiš,
preden se opreš na ramo invalida.
Dobrota se začne v tebi,
če uživaš, da sploh lahko živiš.
In verjetno tam se tud' konča.
Ko mora se končat'.
Male ljubezni – njih vsota nekoč da rezultat.